

[Holger Eriksen.]

slaget, tværtimod, ændringsforslagene gik i den modsatte retning. Det vil sige, at hvis der var nogen, der havde haft noget at indvende mod dem, og som ønskede at tale med udvalget, kunne de havde gjort det i forvejen. På det møde, jeg her har nævnt, som fandt sted meget hurtigt efter forhandlingen her i salen, gav det ærede medlem hr. Foged ikke — som han har ladet sine partiblade skrive — meddelelse om, at en deputation var på vej til Christiansborg. Det er vitterligt forkert, og det fremgår også af de udtalelser, som det ærede medlem har fremsat i tinget i dag. Nej, det ærede medlem meddelte, at han havde bragt i erfaring, at der måske — måske — ville blive anmeldt en deputation, hvorfor han anmodede om at få udvalgsrådet udsat til den følgende dag. Hvis jeg havde imødekommet dette ønske, ville det have bevirket, at lovforslaget ikke kunne være kommet til tredje behandling i dag; det var altså blevet udsendt til næste uge, hvilket ville have voldt megen gene.

Men hermed kommer vi ind på problemet deputationer. Det er givet, at enhver, der ønsker foretræde for et udvalg, skal modtages. Til gengæld kan man vel forlange, at de, der ønsker foretræde, melder sig i så god tid, at de ikke direkte forsinker det arbejde, der skal udføres, og i dette tilfælde er der som sagt tale om et lovforslag, der er fremsat den 8. oktober. Der har været næsten 2 måneder til for de interesserede at komme til klarhed over, om de ville have foretræde eller ej, og så kan man ikke påstå, at de er blevet dårligt behandlet. Jeg tvivler meget stærkt på, at der er ret mange, der vil fortænke mig i, at jeg nægter at udsætte behandlingen, fordi der måske vil komme en deputation den følgende dag.

Selv om det ærede medlem hr. Foged havde haft rigelig tid til at overveje de ændringsforslag, som forelå, og som han for øvrigt havde tiltrådt på daværende tidspunkt, og også lovforslaget i sin helhed, hævdede han alligevel, at han måtte have længere respit; og med den elskværdighed, jeg som formand altid udviser, når medlemmerne fremsætter rimelige og også undertiden urimelige ønsker, sagde jeg straks: vel, så udsætter vi mødet til kl. 18, således at det ærede medlem kan få til-

strækkelig tid til at finde ud af, hvad han vil i denne sag.

Da klokken blev 18, henvendte jeg mig til det ærede medlem og spurgte, om han var kommet til klarhed. Det ærede medlem svarede, at venstre ønskede at tiltræde på samme måde som de konservative, og det ærede medlem og jeg blev derefter enige om, at mødet så kunne aflyses. Jeg sendte sekretæren op for at aflyse mødet. En halv snes minutter derefter kom der besked om, at nu var deputationen vistnok kommet til København, og det var muligt, at formanden for deputationen befandt sig på sit hotel; ganske vist havde han ikke rettet henvendelse til sekretariatet, men den ville komme, og nu ville man gerne have, at denne deputation blev modtaget. Det var simpelt hen umuligt for mig på dette tidspunkt at modtage den. Jeg havde givet sekretariatet besked på, at udvalgsarbejdet var afsluttet, og den samme besked blev givet til deputationens formand, hr. Emanuel Vestbo, hvis eneste reaktion var, at han svarede: nå, så er vi altså kommet for sent — og det var jo en ubestridelig kendsgerning.

Jeg afviser derfor enhver form for kritik af min handlemåde. Hvis jeg havde imødekommet anmodningen, hvis jeg havde udsat behandlingen for at afvente en deputation, der måske ville komme den følgende dag — altså i dette tilfælde en deputation fra husmændene — kunne jeg have risikeret, at det ærede medlem næste dag var kommet og havde sagt: ja men nu kommer der måske også en deputation fra mergelorganisationerne, og så må vi også afvente den. Jeg gad vide, hvornår man på den måde skulle kunne afslutte et udvalgsarbejde.

En udsættelse ville i dette tilfælde have bevirket, at kommunalbestyrelserne var kommet til at vente på en lov, der betyder så meget for tilrettelæggelsen af deres arbejde, at det ville have kostet både tid og penge. Og hvad der er værre: det ville også have været en undergravning af det høje tings værdighed, og jeg afviser derfor enhver form for kritik.

Foged: Det kan ikke være udvalgsformandens mening, at dette skal stå hen upåtalte. Der står i forretningsordenen, at formålet hermed — altså med udvalgs-